

opusdei.org

Svätý týždeň s pápežom Františkom (2025)

Homílie z liturgických slávení
pápeža Františka počas Svätého
týždňa: Kvetná nedeľa, Zelený
štvrtok, Veľký piatok,
Veľkonočná vigília a
Veľkonočná nedeľa.

13.04.2025

**Kvetná nedeľa - Zelený štvrtok
(krizmálna Omša) - Zelený štvrtok
(svätá Omša Večere Pánovej) /
Veľký piatok / Krížová cesta - Biela**

sobota, Velkonočná vigília - Velkonočná nedeľa / požehnanie Urbi et Orbi

Kvetná nedeľa

„Požehnaný kráľ, ktorý prichádza v mene Pánovom!“ (Lk 19,38). Takto zástup oslavuje Ježiša, keď vstupuje do Jeruzalema. Mesiáš prechádza bránou svätého mesta, ktorá je dokorán otvorená, aby prijala Toho, ktorý o niekoľko dní z nej vyjde prekliaty a odsúdený, s krížom na pleciach.

Aj my sme dnes nasledovali Ježiša – najprv v radostnom sprievode a potom na bolestnej ceste, čím sme otvorili Svätý týždeň, ktorý nás pripravuje na slávenie Pánovho umučenia, smrti a zmŕtvychvstania.

Keď sa pozeráme do tváří vojakov a na slzy žien v zástupe, upriamuje sa naša pozornosť na neznámeho muža, ktorého meno sa v evanjeliu objavuje nečakane: Šimon z Cyrény. Tohto muža vojaci prinútili, aby „vzali kríž a položili ho na neho, aby ho niesol za Ježišom“ (Lk 23,26). Práve vtedy prichádzal z poľa, prechádzal okolo a narazil na udalosť, ktorá ho celkom zasiahla, ako ťažké drevo, ktoré mu položili na plecía.

Kým kráčame smerom na Kalváriu, zastavme sa na chvíľu pri Šimonovom geste, vciťme sa do jeho *srdca*, sledujme jeho *kroky* vedľa Ježiša.

Jeho *gesto* je takpovediac dvojznačné. Na jednej strane je Šimon z Cyrény prinútený niesť kríž – nepomáha Ježišovi z presvedčenia, ale z donútenia. Na druhej strane sa stáva priamym účastníkom Pánovho utrpenia. Ježišov kríž sa stáva

Šimonovým krížom. Nie však tým krížom toho Šimona, ktorého nazývali Petrom, a ktorý sľuboval, že bude Majstra vždy nasledovať. Ten Šimon zmizol v noci zrady po tom, čo vyhlásil: „Pane, hotový som ísť s tebou do väzenia aj na smrť“ (Lk 22,33). Za Ježišom teraz nekráča učeník, ale tento cyrénsky Šimon. A predsa Majster jasne učil: „Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, každý deň berie svoj kríž a nasleduje ma“ (Lk 9,23). Šimon z Galiley hovorí, ale nekoná. Šimon z Cyrény koná, ale nič nepovie: medzi ním a Ježišom nezaznie ani slovo, nevedú žiadny dialóg. Medzi ním a Ježišom je iba drevo kríža.

Ak chceme vedieť, či Cyrenský pomohol vyčerpanému Ježišovi alebo ním pohŕdal, či kríž nesie, alebo ho len znáša, musíme nazrieť do jeho srdca. Práve keď sa má otvoriť Božie srdce, prebodnuté bolesťou, ktorá odhaľuje jeho milosrdenstvo, ľudské

srdce zostáva zatvorené. Nevieme, čo sa odohráva v srdci Šimona z Cyrény. Vcíťme sa do jeho kože: cítime hnev alebo súcit, smútok alebo odpor? Ak si spomíname, čo Šimon urobil pre Ježiša, spomeňme si aj na to, čo Ježiš urobil pre Šimona – ako aj pre mňa, pre teba, pre každého z nás: vykúpil svet. Drevený kríž, ktorý Šimon znáša, je kríž Krista, ktorý nesie hriech celého ľudstva. Niesol ho z lásky k nám, v poslušnosti Otcovi (porov. Lk 22,42), trpiac s nami a za nás. Práve týmto nečakaným a znepokojujúcim spôsobom sa Cyrenský stáva súčasťou dejín spásy, v ktorých nie je nikto cudzí, nikto vylúčený.

Nasledujme teda Šimonove *kroky*, lebo nám ukazuje, že Ježiš prichádza ku každému človeku, v každej situácii. Keď vidíme zástupy mužov a žien, ktorých nenávisť a násilie vrhajú na cestu kríža, pamätajme, že Boh túto cestu premieňa na miesto

vykúpenia, lebo po nej kráčaľ a obetoval svoj život za nás. Koľko cyrénskych dnes nesie Kristov kríž! Rozpoznávame ich? Vidíme Pána v ich tvárach zničených vojnou a biedou? Tvrdá skutočnosť zla, akokoľvek nespravodlivá, robí z nesenia Kristovho kríža najkonkrétnejší spôsob, ako sa zúčastniť na jeho spasiteľskej láske.

Ježišovo umučenie sa premieňa na súcit, keď podávame ruku tomu, kto už nevládze, keď dvíhame toho, kto padol, keď objímame toho, kto je zdrvený. Bratia a sestry, aby sme mohli zakúsiť tento veľký zázrak milosrdenstva, vyberme si počas Svätého týždňa, ako budeme niesť kríž: nie na krku, ale v srdci. Nielen ten svoj, ale aj kríž tých, ktorí trpia vedľa nás – možno toho neznámeho človeka, ktorého nám „náhoda“ – ale je to naozaj len náhoda? – postavila do cesty. Pripravme sa na Pánovu

Veľkú noc tak, že sa staneme
cyrénskymi jedni pre druhých.

*(Preklad Martin Jarábek, prevzaté z:
<https://www.vaticannews.va/sk/...>)*

Zelený štvrtok (krizmálna Omša)

Drahí biskupi a kňazi, drahí bratia a
sestry!

„Alfa a Omega, ten, ktorý je, ktorý bol
a ktorý príde, Všemohúci“ (Zjv 1, 8) je
Ježiš. Presne ten Ježiš, ktorého nám
Lukáš opisuje v synagóge v Nazarete,
medzi tými, ktorí ho poznajú od
detstva a teraz nad ním žasnú.

Zjavenie - „Apokalypsa“ - sa ponúka
v medziach času a priestoru: má telo
ako oporný bod, ktorý udržiava
nádej. Ježišovo telo a naše telo. O
tejto nádeji rozpráva posledná kniha
Biblie. Robí to originálnym
spôsobom, ktorý všetky

apokalyptické obavy rozpúšťa na slnku ukrižovanej lásky. V Ježišovi sa otvára kniha dejín a možno ju čítať.

Aj my kňazi máme dejiny: na Zelený štvrtok pri obnove sľubov z vysviacky vyznávame, že ich môžeme čítať len v Ježišovi z Nazareta. „Ten, ktorý nás miluje a svojou krvou nás oslobodil od hriechov“ (Zjv 1, 5), otvára aj zvitok nášho života a učí nás nachádzať pasáže, ktoré odhaľujú jeho zmysel a poslanie. Keď mu dovolíme, aby nás poučil, naša služba sa stáva službou nádeje, pretože v každom z našich príbehov Boh otvára jubileum, teda čas a oázu milosti. Pýtajme sa sami seba: Učím sa čítať svoj život? Alebo sa toho bojím?

Všetok ľud nachádza občerstvenie, keď sa v našom živote začína jubileum: dúfajme, že nie raz za dvadsaťpäť rokov! - ale v tej každodennej blízkosti kňaza k

svojmu ľudu, v ktorej sa napĺňajú prorockva o spravodlivosti a pokoji. „Urobil nás kralovstvom, kňazmi Bohu a svojmu Otcovi“ (Zjv 1, 6): toto je Boží ľud. Toto kralovstvo kňazov nie je zhodné s klerom. To „my“, ktoré Ježíš utvára, je ľud, ktorého hranice nevidíme, v ktorom múry a clá padajú. Ten, ktorý hovorí: „Hľa, všetko robím nové“ (Zjv 21, 5), roztrhol chrámovú oponu a má v zálohe pre ľudstvo pripravené mesto-záhradu, nový Jeruzalem, ktorý má vždy otvorené brány (porov. Zjv 21, 25). Takto Ježíš cita a uci nás citať služobne kňazstvo ako ciru službu kňazského ľudu, ktorý bude čoskoro byvať v meste, ktoré nebude potrebovať chrám.

Jubilejný rok tak pre nás kňazov predstavuje osobitné povolanie zaat znova v znamení obrátenia. Sme putníci nádeje, aby sme vyšli z klerikalizmu a stali sa ohlasovateľmi nádeje. Iste, ak je alfou a omegou

nášho života Ježiš, aj my sa môžeme stretnúť s nepochopením, ktoré zažil on v Nazarete. Pastier, ktorý miluje svoj ľud, nehľadá súhlas a uznanie za každú cenu. A predsa, vernosť v láske premieňa: najprv to rozpoznávajú chudobní, ale pomaly to znepokojuje a priťahuje aj ostatných. „Hľa, [...] uvidí ho každé oko, aj tí, čo ho prebodli; a budú nad ním nariekať všetky kmene zeme. Tak je. Amen.“ (Zjv 1, 7).

Milovaní, sme tu zhromaždení, aby sme si toto „Tak je. Amen,“ osvojili a opakovali ho. Je to vyznanie viery Božieho ľudu: „Áno, je to tak, je to pevné ako skala!“. Ježišovo umučenie, smrť a zmŕtvychvstanie, ktoré sa chystáme opäť prežívať, sú pôdou, ktorá pevne drží Cirkev a v nej aj našu kňazskú službu. A aká je to pôda? V akej *pôde* môžeme nielen obstáť, ale aj prekvitať? Aby sme to pochopili, musíme sa vrátiť do

Nazareta, ako to veľmi bystro
pochoпил svätý Charles de Foucauld.

„Prišiel do Nazareta, kde vyrástol.
Podľa svojho zvyku vošiel v sobotu
do synagógy a vstal, aby čítal“ (*Lk 4,*
16). Sú tu spomenuté prinajmenšom
dva zvyky: chodiť do synagógy a
čítať. Naš život stojí na dobrých
zvykoch. Tie sa môžu stať
suchopárnymi, no ukazujú, kde je
naše srdce. Ježišovo srdce je
zamilované do Božieho slova: už ako
dvanásťročný to ukázal a teraz, keď
je dospelý, je Sväté písmo jeho
domovom. Tu je zem, životodarná
pôda, ktorú nájdeme, keď sa staneme
jeho učeníkmi. „Podali mu knihu
proroka Izaiáša. Rozvinul ju a našiel
miesto“ (*Lk 4, 17*). Ježiš vie, čo hľadá.
Obrad v synagóge to umožňoval: po
prečítaní *Tóry* mohol každý rabín
nájsť prorocké stránky na
aktualizovanie posolstva. No tu je
viac: tu je stránka jeho života. Lukáš
to chápe: spomedzi mnohých

prorociev si Ježiš vyberá to, ktoré naplní.

Drahí kňazi, každý z nás má slovo, ktoré má naplniť. Každý z nás má vzťah k Božiemu Slovu, ktoré prichádza z dialky. Dávame ho do služby všetkým len vtedy, keď Biblia zostáva naším prvým domovom. V nej má každý z nás svoje obľúbené stránky. To je krásne a dôležité! Pomáhajme aj iným nájsť stránky ich života: možno snúbencom, keď si vyberajú čítania na sobáš, alebo tým, ktorí smútia a hľadajú úryvky, ktorými by zverili zosnulú osobu Božiemu milosrdenstvu a modlitbám spoločenstva. Na začiatku cesty každého z nás je spravidla stránka povolania. Ak ju zachováame, Boh nás cez ňu znova povoláva, aby láska neochladla.

Stránka, ktorú si vybral Ježiš, je však dôležitá aj pre každého z nás, a to osobitným spôsobom. Nasledujeme

ho a práve preto sa nás týka a zapája
nás do jeho poslania.

„Otvoril knihu a našiel miesto, kde
bolo napísané:

Duch Pána je nado mnou;

lebo ma pomazal,

aby som hlásal evanjelium
chudobným;

poslal ma oznámiť zajatým, že budú
prepustení

a slepým, že budú vidieť;

utláčaných prepustiť na slobodu,

a ohlásiť Pánov milostivý rok.

Potom knihu zvinul, vrátil ju sluhovi
a sadol si“ (*Lk 4, 17 - 20*).

Všetky naše oči sa teraz upierajú na
neho. Práve ohlásil Jubilejný rok.
Neurobil to ako ten, kto hovorí o

iných. Povedal: „Duch Pána je nado mnou“ ako ten, kto vie, o akom Duchu hovorí. A naozaj dodáva: „Dnes sa splnilo toto Písmo, ktoré ste práve počuli. To je božské: že slovo sa stáva skutočnosťou. Teraz hovoria skutky, slová sa naplňajú. To je nové, to je silné. „Hľa, všetko robím nové“. Niet milosti, niet Mesiáša, ak prísluby zostanú príslubmi, ak sa tu dole nestanú skutočnosťou. Všetko sa premieňa.

O tohto Ducha prosíme pre naše kňazstvo. Boli sme ním obdarení a je to práve Ježišov Duch, ktorý zostáva tichým protagonistom našej služby. Ľudia cítia jeho závan, keď sa v nás slová stávajú skutočnosťou. Na prvom mieste chudobní, potom deti, dospievajúci, ženy a aj tí, čo boli vo vzťahu k Cirkvi zranení, majú „čuch“ na Ducha Svätého: rozoznajú ho od iných svetských duchov, rozpoznajú ho v zhode, ktorá je v nás medzi hlásaním a životom. Môžeme sa stať

naplneným proroctvom, a to je krásne! Svätá krizma, ktorú dnes konsekrujeme, spečatuje toto premieňajúce tajomstvo v rôznych etapách kresťanského života. A pozor: nikdy sa nenechajte znechutiť, lebo je to Božie dielo. Áno, veriť! Veriť, že Boh so mnou nezlyhá! Boh nikdy nezlyhá. Spomeňme si na slová z vysviacky: „Boh, ktorý začal v tebe dobré dielo, nech ho aj sám dokončí“. A on to urobí.

Je to Božie dielo, nie naše: prinášať radostnú zvesť chudobným, vyslobodenie zajatým, zrak slepým a slobodu utláčaným. Ak Ježiš našiel tento úryvok v knihe, dnes ho naďalej číta v životopise každého z nás. V prvom rade preto, že až do posledného dňa je to vždy on, kto nás evanjelizuje, kto nás vyslobodzuje z našich väzení, kto nám otvára oči, kto dvíha bremená naložené na našich pleciach. A potom preto, že tým, že nás povoláva do svojho

poslania a sviatostne nás včleňuje do svojho života, skrze nás oslobodzuje aj iných. Vo všeobecnosti bez toho, aby sme si to uvedomovali. Naše kňazstvo sa stáva jubilejnou službou, ako to jeho, bez trúbenia na roh či trúbu: v oddanosti, ktorá nie je hlučná, ale radikálna a nezištná. To je Božie kráľovstvo, to, o ktorom hovoria podobenstvá, účinné a nenápadné ako kvas, tiché ako semienko. Koľkokrát ho v nás spoznali maliční? A sme schopní povedať ďakujem?

Iba Boh vie, aká hojná je žatva. My robotníci zakúšame námahu i radosť zo žatvy. Žijeme po Kristovi, v mesiášskom čase. Preč so zúfalstvom! Namiesto toho navrátenie, odpustenie dlhov, prerozdelenie zodpovednosti a zdrojov: Boží ľud to očakáva. Chce sa na tom podieľať a na základe krstu je veľkým kňazským ľudom. Oleje, ktoré pri tomto slávení posväcujeme,

sú určené na jeho útechu a
mesiášsku radosť.

Poľom je svet. Náš spoločný domov,
ktorý je zranený, a ľudské bratstvo,
ktoré je popierané, no nezmazateľné,
nás volajú k voľbe poľa. Božia úroda
je pre všetkých: je to živé pole, na
ktorom človek vypestuje stokrát viac,
ako zasial. Nech nás v našom poslaní
poháňa radosť z kráľovstva, ktorá
odmení každú námahu. Každý roľník
totiž pozná obdobia, v ktorých
nevidno vyrastať nič. A také
nechýbajú ani v našom živote. Je to
Boh, kto dáva rásť a kto maže svojich
služobníkov olejom radosti.

Drahí veriaci, ľud nádeje, modlite sa
dnes za radosť kňazov. Nech k vám
príde oslobodenie prisľúbené v
Písmach a živené sviatosťami. Je v
nás mnoho strachu a obklopujú nás
hrozné nespravodlivosti, no nový
svet už vzišiel. Boh tak miloval svet,
že nám dal svojho Syna, Ježiša. On

maže naše rany a utiera naše slzy.
„Hľa, prichádza s oblakmi“ (Zj 1, 7).
Jeho je kráľovstvo a sláva na veky.
Amen.

*(Preklad Martin Jarábek, Andrej
Klapka. Prevzaté z: [https://
www.vaticannews.va/sk/...](https://www.vaticannews.va/sk/...))*

.....

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/svaty-
tyzden-s-papezom-frantiskom-2025/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/svaty-tyzden-s-papezom-frantiskom-2025/)
(09.08.2025)